

Råda backar och den legendariske Doktor Örn.

Den allmänning som låg i korsningen mellan vägen till Björnegården och vägen mot Åsledet, kallades förr Råda backar. Det fanns sju backstugor byggda som ryggåsstugor där och marken tillhörde sju gårdar. När arbetarna inte orkade arbeta på gården längre fick de en stuga där. De blev backstugusittare och därifrån har namnet Råda backar kommit. Åshemsstugan vid Rådåsgården är en ombyggd backstuga och alldeles invid vägen mot Björnegården ligger "Bake-Stavas" stuga i ursprungligt skick sedan 1600-talet. Där bodde Stava Ekbohm med barnen Hedvig och Erik.

Här bodde också den legendariske doktor Örn ansedd som en av Västergötlands kunnigaste trollgubbar. Han var en storvuxen man med långt svart hår som hängde långt ner över axlarna. Man sade att han stod i förbund med den onde och folk var rädda för honom. Det var bäst att hålla sig väl med honom för annars kunde han trolla sjukdom på en. Den sjuke var sedan tvungen att göra avbön med en flaska brännvin. Han var dock hjälpsam och snäll mot dem som var snälla mot honom. Blev någon sjuk skickades bud med en kvarter brännvin till doktor Örn. Han sade då: "Femtan i mej, gå hem nu, i morgon är det bra." På kvällen gick han ut och visslade på sina okända medhjälpare som han mumlade med bakom stugknuten. Sedan gick han till den stora rönnen på vägen till torpet Liden och spikade sjukdomen i trädet.

Alla var rädda för den rönnen. Ingen vågade ta ner "rönna" när vägen skulle byggas om för man var rädd att drabbas av alla de sjukdomar som doktor Örn spikat in i trädet. En man vågade till slut fälla trädet men tordes inte fortsätta, så trädet fick ligga och multna i skogen. På sitt bord hade doktor Örn en hög med benknotor som han påstod sig ha grävt upp på kyrkogården en torsdags natt. Han hade grävt på norra sidan där de självmördade låg. Alla som såg benen darrade av skräck och tyckte sig känna svaveloset från den onde själv.

Doktor Örn fick till slut en död och likfärd värdig honom. Den 1 maj oroade honom alltid av någon anledning och år 1870 var det värre än någonsin. I "rönna" satt en svart korp och någon försökte skrämman bort den med ett bösskott. Då hördes ett skärande hemskt skratt och doktorn föll död ner. Efter begravningen kom korpen åter och satte sig på kistan. Ingen kunde köra bort den och genom kyrkogrinden ringlade en svart orm. Hästarna orkade inte dra vagnen med kistan för den hade plötsligt blivit tung som bly.